

BUỔI SÁNG

Tuấn ngồi đong đưa chân trên chiếc ghế đá trước sân, vừa gặm khoai lang vừa tò mò ngắm đàn ong ruồi đang loay hoay làm tổ trên khúc gỗ mục bắc ngang nhánh ổi.

Buổi sáng khí trời trong trẻo, những chiếc lá ổi lọc ánh sáng, in bóng vào nhau và không ngừng lay động dưới làn gió nhẹ ban mai. Chiếc tổ ong mỗi lúc một lớn dần, bên trên những con ong chậm chân vẫn đang đập cánh vù vù chờ đáp xuống.

Đang để hết tâm trí vào cảnh tượng trước mắt, Tuấn không nhìn thấy nhỏ Tí Hoa hàng xóm đang thập thò lại gần. Đến khi nhỏ Tí Hoa vô tình dẫm phải một chiếc lá khô vang lên những tiếng rào rào, Tuấn mới giật mình quay lại.

- Mà đi đâu đây? - Tuấn hỏi.

- Em đi chơi!

Nhỏ Tí Hoa vừa đáp vừa nhìn chằm chằm vào mẩu khoai lang bé tẹo còn lại trên tay Tuấn.

Không để ý đến vẻ thèm thuồng của Tí Hoa, Tuấn dứt thỏm mẩu khoai vào miệng, quẹt mép rử:

- Vậy tao với mày chơi đi trốn đi tìm đi!

- Em mệt lắm! - Giọng Tí Hoa ỉu xìu.

Tuấn liền xích qua một bên:

- Mệt thì ngồi đây chơi với tao! Ngồi ngắm ong làm tổ!

Vừa nói Tuấn vừa chỉ tay về phía cây ổi.

Lúc này ngay chỗ thanh gỗ giao nhau với nhánh ổi, ong đã bu đầy. Tí Hoa sáng mắt lên:

- Ngộ quá hén!

Nhưng nó chỉ nói ba tiếng rồi im ngang, mắt sụp xuống. Cái cảnh tượng “ngộ quá hén” kia dường như không thu hút được Tí Hoa. Điều đó làm Tuấn không khỏi ngạc nhiên. Nó nhìn lom lom vào mặt nhỏ bạn:

- Mày ốm hả?

- Đâu có.

- Chứ sao trong mày lừ đừ vậy?

- Tại vì.... tại vì....

Tí Hoa ấp úng cả buổi vẫn không nói hết câu khiến Tuấn sốt ruột:

- Tại vì sao? Làm gì mà mày cà lăm hoài vậy?

Tí Hoa ôm bụng:

- Tại hồi sáng đến giờ em chưa ăn gì!

Khi nói câu đó, mặt Tí Hoa đỏ lên. Nhưng Tuấn không để ý. Nó bức tức:

- Trời đất! Sao mày không nói sớm? Nếu biết vậy khi này tao đã chia cho mày phần khoai của tao rồi!

Rồi như để vơi bớt nỗi áy náy, Tuấn tặc tặc lưỡi:

- Nhưng khoai lang thật ra chả ngon lành gì! Tao khoái bánh mì thịt cơ!

Tí Hoa liêm môi:

- Em cũng vậy! Bánh mì thịt mà phết pa-tê nữa thì ngon tuyệt anh há?

- Ừ.

Tuấn nuốt nước bọt đánh ực một cái. Củ khoai lang vừa chui vào bụng nó bỗng biến đâu mất tiêu. Nó nhìn Tí Hoa, chớp chớp mắt:

- Bây giờ mày có muốn ăn bánh mì không?

- Muốn! - Tí Hoa lí nhí.

- Vậy để tao đi mua bánh mì về tao với mày ăn!

Vừa nói Tuấn vừa đứng vụt dậy. Tí Hoa chưa hết sững sốt thì Tuấn đã vọt vào nhà. Một lát, từ trong nhà nó phóng như bay ra phố, lúc chạy ngang qua Tí Hoa, nó toét miệng cười và phe phẩy mấy tờ giấy bạc trên tay ra ý khoe khoang.

Nhưng mấy tờ giấy bạc của Tuấn chỉ mua được có nửa ổ bánh mì. Lúc bẻ đôi khúc bánh mì đưa cho Tí Hoa, Tuấn khịt khịt mũi phân trần:

- Tao chỉ có một ngàn rưỡi a! Một ngàn rưỡi chỉ mua được nửa ổ thôi!

Tí Hoa chẳng quan tâm đến chuyện “một ổ” hay “nửa ổ”. Nó buồn rầu:

- Anh còn có được một ngàn rưỡi, em thì chẳng bao giờ! Nhà em nghèo, mẹ em chẳng bao giờ cho em tiền!

- Mày chẳng biết gì cả! - Tuấn nhún vai - Tiền này là mẹ tao cho tao mua tập! Tập tao hết rồi, tao phải mua tập mới!

Tí Hoa trở mắt:

- Tiền mua tập sao anh lại đem ra mua bánh mì? Thế anh lấy tập ở đâu mà đi học?

Câu hỏi của Tí Hoa khiến Tuấn đăm lúng túng. Chẳng lẽ nó nói thật sở dĩ nó lấy tiền mua tập đi mua bánh mì là do không nhớ nhìn Tí Hoa nhăn nhó vì đói? Hơn nữa nó cũng không thể khai ra vừa nghe nhắc tới bánh mì thịt, bụng nó cũng đột nhiên đăm còn cào dử dội! Ngắc ngư một hồi, Tuấn gãi gãi đầu, giọng khò lấp:

- Ôi giời! Không có tập mới thì kiến những trang thừa trong đồng tập cũ đóng lại chứ lo gì! Nhà tao tập cũ cả khối!

Nghe vậy, Tí Hoa mới yên tâm đưa khúc bánh mì lên miệng.

Nhịn đói từ sáng đến giờ, Tí Hoa ăn ngấu ăn nghiêng. Nhoáng một cái, trong khi Tuấn mới cắn được một, hai miếng, khúc bánh mì trên tay Tí Hoa đã biến mất như có phép lạ. Vậy mà dường như nó vẫn còn thấy đói. Nó nhìn khúc bánh mì trên tay Tuấn, cắn môi hỏi:

- Sao anh ăn chậm rì vậy?

Đọc thấy vẻ thòm thèm trong mắt bạn, Tuấn chìa khúc bánh mì ra:

- Tao chả thấy ngon lành gì cả! Mà ăn giùm tao đi!

Tí Hoa mừng lắm. Nhưng nó vẫn không đưa tay ra, mà tròn mắt:

- Sao khi nãy anh bảo anh thích bánh mì thịt?

- Tao nói lộn! - Tuấn ngó lên trời - Tao thích bánh mì cá cơ! Còn bánh mì thịt là tao ... ghét nhất trên đời!

- Ngộ quá hén! Cái gì anh ghét thì em thích! - Tí Hoa hồn nhiên nhận xét, và nó hờ hờ thò tay cầm lấy khúc bánh mì Tuấn đưa - Vậy mà em tưởng anh cũng thích giống như em chứ!

Tuấn không nói gì. Nó kín đáo nuốt nước bọt đánh ực và cố không nghĩ gì đến chuyện “bánh mì thịt bánh mì cá” bằng cách đưa mắt nhìn về phía cây ổi xem bọn ong đã làm tổ đến đâu.

Nhưng cảnh ong làm tổ không hiểu sao bây giờ chẳng còn hấp dẫn Tuấn nữa. Nó cứ bị “ám ảnh” mãi về chuyện ... bánh mì. Cuối cùng, không nhịn được, nó liền quay mặt sang phía Tí Hoa.

Lúc này khúc bánh mì trên tay Tí Hoa chỉ còn một mẩu bé tẹo. Thấy Tuấn nhìn chằm chằm mẩu bánh trên tay mình, Tí Hoa liền chìa ra:

- Anh ăn thử một miếng xem! Bánh mì thịt ngon thí mồ mà anh chê!

- Ủ, để tao ăn thử xem nào!

Vừa nói Tuấn vừa hí hửng cầm lấy mẩu bánh thừa bỏ tọt vào miệng. Nó nhai chóp chép, nuốt ực một cái, rồi gật gù:

- Ủ, ngon ghê!

Nói xong, Tuấn cười toe. Tí Hoa cũng cười, và nói, giọng đắc thắng:

- Thấy chưa! Em đã bảo bánh mì thịt ngon tuyệt mà anh không tin!